

ČAJ

Pro chvíle pohody

LISTOPAD 2022

Časopis Autorů Jičínska

Když se naskytla možnost vidět
starověkou egyptskou kulturu,
neváhali jsme se ženou ani minutu.

Poznávací turistický zájezd,
byl tenkrát nejschůdnější,
a proběhl v lednu.

Tady sníh a -7 tam +25.
Zážitků na celou knížku, ale
nejzajímavější je Gíza.

(úryvek z povídky Pyramidy)

Josef VOLF

194

Vážení čtenáři,

hostem listopadového ČAJe je hradecký autor **Josef Volf**,
který se představuje povídkami „**Karnak**“, „**Pyramidy**“ a „**Řecko**.“
Věřím, že jeho veselé postřehy z cest čtenáře zaujmou.

Rozhovor poskytla **Martina Myšková** (pseudonym Mouseová),
která vloni vydala další knihu „**Zámek**.“

O knize píše za rozhovorem,
ve kterém chrudimská autorka přiznává, že:
„**Dávná historie ovlivňuje naše současné činy,**
což je častým námětem mých knih.“

Regionální autory zastupuje
nedávno jubilující **Zlata Zákoutská** (90 let)
příběhem „**Osobní recept na dobrou pohodu**“
a moje povídka „**Nejsmutnější svátky opuštěných.**“

Klidné listopadové dny přeje
Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.194, listopad 2022, ročník XXI

Vydáno 5. listopadu 2022 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJe:

Josef VOLF

*1947

Prozaik.

Je autorem řady odborných článků.

V Nakladatelství Mervart vydal tři knížky povídek: „Někomu se něco stát může“ (2011) a „Tobě se něco stát musí“ (2014). Nedávno vyšla třetí knížka „Ještě je to (furt) dobrý,“ ze které jsou právě ukázky Pyramidy a Karnak.

TOBĚ SE NĚCO STÁT MUSÍ

Hledáte-li knížku, která může pobavit, možná dokonce zapůsobit jako netoxické, naopak zdravé antidepresivum, pak ji držíte v ruce.

Autor přiznává, že pokud jde o průšvihy a každodenní groteskní karamboly, sám patří k těm, kterým „se takové věci stát musí“. A

coby zapřisáhlý bojovník proti „té bestii Blbé náladě“ svůj dar v životě se nenudit přetváří vypravěčským talentem plus schopností nebrat sám sebe smrtelně vážně do drobných fejetonistických povídek...

Jako fejetonista čapkovského ražení přitom neopomine ani drobné kousavosti tam, kde jsou na místě. Ještě častěji a raději si však všímá neokázalých zázraků, které nám život rozjasňují úžasem a dojetím. Zkrátka – výživný koktejl ze samých zaručeně přírodních ingrediencí!

NĚKOMU SE NĚCO STÁT MŮŽE...

Čtete rádi povídky? A tyhle ještě nemáte? Možná se i vám přihodilo něco podobného a budete udiveni, jak umí někdo takové životní příběhy připomenout a následně s jemnou ironií a humorem svěřit papíru. Až se začtete, poznáte, jak je to snadné a krásné.... Vraťme se do vzpomínek, zastavme čas.

Josef VOLF

Karnak

Vystoupili jsme z lodi a procházkovým tempem po rozpálené tisícileté kamenné dlažbě docházeli ke vstupu chrámového areálu. Průvodkyně si nás shromáždila do hloučku, lehce přiblížila význam staveb a nezávazně nadhodila kontrolní otázky. Kdy se počala stavba komplexu? Dva tisíce let před naším letopočtem, někdo vzadu tiše odpověděl. Správně. Jak dlouho se stavělo? No? No?? Taky asi dva tisíce. Další nesmělá odpověď.

Vedle nás se shromáždil hlouček německých turistů, soudě podle vlajky na deštníku jejich průvodce. Jak jsou ti Němci disciplinovaní tak se semknuli do útvaru bez ohledu na naši volnější sestavu. Němci jsou nejen disciplinovanější ale také hlučnější. V rámci vymezení životního prostoru došlo k drobné strkanici a k pár nevraživým pohledům.

Naše průvodkyně takticky poodstoupila a pokračovala ve výkladu. Kolik sloupů je v hlavním chrámu? Vedle stojící paní se směle přihlásila. Sto třicet čtyři. Výborně, je vidět, že to máte nastudované. Ostych opadl. Ví někdo kolik je tady za mou podél cesty sfing s beraní hlavou? Přihlásil jsem se. „Kolik je sfing nevím, ale přímo za vámi na tom beranovi je dvoumetrový had a plazí se sem“. Suchým tonem bez záměru vyvolat paniku jsem oznámil zjištění. Nemám načteno, jak běžně dlouho trvá reakce člověka, ale ta doba zřejmě byla využita do krajnosti. Protože na místě jsem v okamžiku zůstal sám se záměrem si toho hada vyfotit a jedna paní, která vypadla z bot a vracela se pro ně, protože byly nejspíš značkové. Ještě pár lidí odstupovalo pomaleji, protože Čech přeci jen hned všemu nevěří. Němci

s pocitem převahy zaujaly naše místo. Tedy do doby než jedna Němka zjistila, co chci fotit. Pak vydala jakýsi hrdelní zvuk vycházející zřejmě ze starogermánštiny a v ten okamžik tam nebyl z Němců nikdo, ale vůbec (überhaupt niemand) nikdo. Takhle se na ně musí. Se zadostiučiněním jsem si vybavil pŕtky v Evropě od desátého století. Had mezitím zmizel ve spárě mezi kamennými bloky a já se došoural k poslední sfínze, kde se pomalu slétávala naše skupina. Manželka mi pak asi půl hodiny něco důrazně vysvětlovala, takže jsem nestačil sfíny ani sloupy přepočítat. Zato mám stovku fotek z největšího chrámového komplexu starověku tedy na našem konci světa. Taky paní průvodkyně nějak častěji kontrolovala, kde se toulám a kam se dívám a vůbec byla milá.

Pyramidy

Když se naskytla možnost vidět starověkou egyptskou kulturu, neváhali jsme se ženou ani minutu. Poznávací turistický zájezd, byl tenkrát nejschůdnější, a proběhl v lednu. Tady sníh a -7 tam +25. Zážiteků na celou knížku, ale nejzajímavější je Gíza. Pro mne je však nejúchvatnější Sfíga. Když jsem před ní stál a snažil se s ní zrakem kontaktovat, připadal jsem si v čase jak zrnko písku až se mi zvláště zamotala hlava. Ona se skrze člověka dívá někam do vesmírné dále i času. Kdepak, člověk tam pro ni není, asi jen ten čas. Připadá mi jako svatokrádež o ní vůbec psát, ono mi to ani nejde. Zajeďte si tam to mražení zažít sami.

Pyramidy, lidi, to jsou ukrutné hromady organizovaného kamení! Jako technický typ jsem si předem něco přečetl o technologii stavby těchto i dalších monumentů. Těch verzí jak to dělali, je několik a meze fantazii se nekladou. Když na to ale koukám, tak ve skutečnosti jen čumím. Prošli jsme to kolem dokola, prohlédli okolí, potěžkal jsem kámen, odmítli dvacet potulných otravných prodavačů zázračných a zaručených fetišů. A taky udělal 36 fotek, tenkrát celý film. Člověk by neřekl jak je Káhira blízko a jak plete se do záběru.

Kromě jiného, se naskytla možnost vstoupit do pyramidy. Nahoru na vrchol se nesmí, ale dovnitř čas od času je možno nahlédnout. Taková příležitost se nedá nevyužít.

Stovky lidí stáli v řadě před pyramidou Menkauré a zírali na tu obrovskou hromadu kamení a díru co vede dovnitř. My taky. Zevloval jsem očima kolem, a snad jen já viděl, že za tou pyramidou bylo místo, kde nastupovali turisté na velbloudy a osly, takový motorest nebo nádražní zastávka. Miniaturní karavanseraj by se dalo říci. V tu dobu se tam obslužný personál snažil dostat na velblouda rozložitou dámu v džínových

kratasech, pantoflích, s americkou vlajkou na hrudi no na hrudi, na břiše nebo tam někde, s obrovskými slunečními brýlemi, zrcadlovkami, a ještě větším kloboukem. Jeden držel zvíře u huby dva u zadku, tři zvedali a tlačili turistku do sedla, či jak se ten postroj nazývá, a dva radili. Nic co bychom neznali od nás. Bez pomoci jeřábu to nemohli ti blbci zvládnout. Velbloud už asi tu potupu tak dlouho nehodlal snášet, zvrátil hlavu dozadu, až neanatomicky, a plivnul bábě do obličeje. Už jsem o tom slyšel, ale dosud neviděl. Baba se hned přidala k oslům a začala hýkat. Zrcadlovky se zakalily stékající pěnou, stěrače by se bývaly asi hodily, a klobouk odletěl v dál. Jakýsi arabský výrostek ho bleskově sebral a jak jsem odhadl na tu dálku podle natažené chňapající druhé ruky, jej chtěl, jak tam bývá zvykem, výměnou za bakšiš vrátit. Jenže obchod mu překazil druhý velbloud, který pokrývku hlavy zřejmě považoval za nabídnutou otep slámy, a za zády mu ji sežral. Ani jsem se mu nedivil. Velbloudovi. Zápletka jak z francouzské komedie o slaměném klobouku. Sedlající turistka se jednou rukou úporně držela hrbu a druhou se zmatečně snažila zachránit, co se dalo. Gestikulovala zběsile, a stále hýkala, Oni to ti Amerikánci mají v krvi, jak jezdí rodeo na divokých býcích. Doufám, že to tenkrát nebyla manželka amerického

ministra
zahraničí, ačkoliv nevím,
protože jsem asi za měsíc
četl, že u Alexandrie
zakotvila americká letadlová
loď.

Do pyramidy se scházelo po takových prknech s nabitými příčkami, jako mívají slepice do kurníku. Každých deset metrů stál Arab v burnusu, křičel, dívoce koulel očima, výmluvně gestikuloval a popoháněl lidi poklusem dolů. Dole jsme oběhli nějaký blok kamene, nahlédli do zaprášené komory s lomeným stropem a už nás další popoháněči šífovali stejným způsobem nahoru. Snad i s větším pokřikem. Dojem z toho mám dodnes

silný. Prý, se letušky v nouzových situacích taky učí křikem pohánět lidi z letadla ven. Uvnitř jsme byli jen krátce, ale působila tam nějaká zvláštní atmosféra, či co, vydýchaný vzduch, pokřik v divném jazyce. Na hlubší studium a historické úvahy to nebylo. Ven spoustu lidí mírně zelených i vynášeli. Někteří omdleli natvrdo. Ještě, že to byla ta nejmenší z velkých pyramid. Kdoví jak to vypadá v té největší.

Pyramidy i celý areál by každý, kdo může, měl vidět. Je to základní kámen naší civilizace. Číst se o tom dá, filmy se dají shlédnout, fotky prohlížet, ale prožít si to musí každý sám, aby věděl co je to monument v čase. Mně se ale z celého dne stejně nejvíc líbila, ať mi to naši egyptologové prominou, ta baba na velbloudu.

Řecko

Odložil jsem si tělo do stínu slunečníku na pláži a pozoroval zpěněné hřebínky vln a na nic nemyslel. Vlastně ano, k večeri si dám rybičku, suvlaki, gyros či jen tak salátek, k tomu jeden Mytos (pivo) nebo dvojku vína. Dovolená u moře. To mám rád, člověk přijde do úplně jiného prostředí než doma, lidi jsou jiní, dopravní provoz je jiný, chtěl jsem říci nepochopitelný, všechno je jinačí i ty stromy i domy mají jiný tvar. Je vidět obzor, zapadající slunce do moře, lodě, skály, mořští ptáci, a vůbec. Když se pak člověk vrací domů, tak je mu naše krajina milá, i vesnice jsou milejší, jen si nesmí, pokud to jde, otevřít noviny.

Řecko mám rád, jediné co mne trochu štve je, že si v jejich písmu nic nepřečtu. Na druhou stranu to zanechává příjemný pocit tajemna a neznáma, ale když jde do tuhého, každý Řek se nějak domluví anglicky. Antika tam tak trochu pořád visí ve vzduchu. Pro vlastní zjednodušení si evropskou kulturu dělím na oblast latinky a oblast azbuky. Ta řečtina se z toho nádherně a po zásluze vymyká.

Řecko, myslím starověké, mi je sympatičtější než starověký Řím. Rozšafní bohové s lidskými vlastnostmi i starostmi mi jsou milejší než válečníci Říma. Tu a tam se jeden bůh zamiloval do jiného boha(hyně). Tu a tam zkřížili meče. Manželky či milenky si navzájem unášeli a dokonce kvůli tomu vedli války, snad jediné ospravedlitelné. Byli dobří matematici, filozofové, literáti. Pili dobré víno, než ho ze vzdoru zkazili retsinou, prý kvůli Římanům.

Obvykle nevydržím se jen tak povalovat na dece, ale snažím se poněkud

i prozkoumat topografii i ducha dané destinace. K tomu obvykle slouží Bedekr či mobilní telefon. Nejlepší a nepohodlnější je ovšem fundovaná průvodkyně. Ta naše poutavě vykládala o všem možném, všude měla známé a komunikovala plynně v jejich jazyce. Radost pobejt. Mezi jinými se zmínila o jistém krásném Adonisovi a zajiskřili jí oči. Už to jméno je krásné, ale nevěděl jsem o něm nic. Až doma jsem z Wiki zjistil, že vzešel z jakéhosi incestního vztahu mezi otcem a dcerou. Když ovšem otec, tedy král zjistil, že byl dcerou zneužit v opilosti, chtěl ji zabít, zřejmě proto, aby neměli hloupé děti, pak se do toho připletly další bohyně, tím pádem jsem v tom poněkud ztratil orientaci. No nakonec ten král šel po holce mečem, a když se rozmáchl k úderu tak zdřevěněla, ani jsem se jí nedivil, proměnila se ve strom. Když tnul tak se ze záseku vynořil Adonis, což považuji za první zmínku o provedení císařského řezu.

Jak jsem si tak anticky meditoval na pláži, pozoroval jsem bělostnou dívku se slunečními brýlemi a slamákem, jak vstupovala do vln. Nejspíš česká učitelka. Těm se dějí věci. Tu a tam je někdo unese nebo je sežere žralok. Právě teď se přihnala větší vlna příboje a podrazila jí nohy. Bojovala statečně a marně o klobouk. Druhou ještě větší vlnou starý bůh moře Neptun položil oběť na záda a pohrával si s ní jak s vyplavenou rybou. Už ani brýle nepotřebovala.

Na černém sopečném písku se v krásném kontrastu rozprostřely její plavé vlasy. Tu se z vln vynořil sličný Adonis, zdvihl ji do náruči a odnesl její nikoli bezvládné tělo do předem nastražené jeskyně „U mečouna“. Zda následně přišla kromě klobouku a brýlí i o čest nevím. Na druhý den, však při náhodném setkání na pláži vypadala i přes majetkovou újmu velmi spokojeně.

No, ono to tak úplně ve skutečnosti nebylo. Pravdou je, že ve vlnách příboje skutečně stála česká učitelka, dále je pravdou, že větší vlna jí podrazila nohy, takže si sedla na zadek a další vlna ji povalila na záda a odplavila sluneční brýle, rovněž rozptýlila její plavé vlasy po černém písku. Také je pravda, že na břehu postávalo mnoho svalnatých a potetovaných Adonisů ale žádný byt' jen trhnutím svalů nenaznačil, že přispěchá na pomoc. Já coby starý chlap jen bezmocně, potupně s vlhkým okem přihlížel, navíc jsem měl za zády manželku, tak jsem se ani neodvážil trhnout. Měla by strach, myslím manželka, abych se neutopil. Dívka se nakonec vydrápala z příboje svépomocí sama a šla se usušit. A dovolená dopadla nakonec příjemně pro všechny. Co taky může člověk na pláži dělat jiného než popustit fantazii, třeba, že se neutopí.

**„Dávná historie ovlivňuje naše současné činy,
což je častým námětem mých knih.“**

ROZHOVOR - MARTINA MYŠKOVÁ

Píše současnou prózu. Děj jejích románů a novel se často obrací do historie nedávné i staletí vzdálené. Do příběhů zařazuje detektivní prvky i mírný náznak tajemna. Knihy vycházejí od roku 2017 v elektronické podobě v nakladatelství E-knihy jedou. Tištěné verze vydává od roku 2019 ve vlastním nakladatelství Ing. Martina Myšková. Své knihy píše pod pseudonymem Martina Mouseová. Vydané knihy: Tamara, román, tiskem vydáno v roce 2019. Cosmetic Valley, novela, tiskem vydáno v roce 2019. Desperátka, novela, tiskem vydáno 2020. Útek, novela, tiskem vydáno 2020. Valerie, novela, tiskem vydáno 2021. Šestá knížka s názvem Zámek vyšla v roce 2021. Náměty pro další knihy má připravené. Web: <https://mouseovamartina.wixsite.com/website>,

- Martino, ke psaní a vydávání knih jste se nedostala třeba jako studentka, ale první knihu jste vydala řekněme už ve věku, kdy řada autorů má prvotinu dávno za sebou. Odhodlávala jste se dlouho nebo psaní přišlo prostě později?

V dětství a mládí jsem hodně četla, pak nastalo období, kdy bych se psaní začala věnovat, ale nedostávalo se mi času. Když hektická životní etapa končila, rozhodla jsem se psaní věnovat.

- Jaká jste byla v dětství čtenářka? Měla jste své oblíbené knížky a autory?

Jak už jsem uvedla, vždycky jsem ráda a hodně četla. V dětství jsem přečetla všechny dostupné pohádky a dětské knížky. Měla jsem ráda pohádky o Rumcajsovi i Ferdu Mravence. Nejvíce jsem četla, když jsem studovala na vysoké škole. V té době jsem si v knihovně pravidelně půjčovala maximálně možný počet knížek.

- Na střední škole řada autorů píše básně. Prošla jste si také tímto obdobím?

Poezii jsem nikdy nepsala, ani mě neláká básně číst. Když jsem ale do jedné ze svých knížek potřebovala krátkou báseň, verše mě napadly okamžitě.

- Psala jste dlouho „do šuplíku“ než jste se odhodlala poslat text dál?

První knížku jsem psala asi dva roky, její vydání jsem pak rok odkládala. Další knihy jsem psala a vydávala v intervalu jednoho roku.

- Máte svého „korektora“ či prvního čitatele, který vám řekne na rovinu, co si o knize myslí?

Moje knížky procházejí jazykovou korekturou. Mám i takzvané betačtenáře, kterým dávám knížky přečíst před jejich vydáním a kteří mě upozorňují na případné nedostatky. Také spolupracuji s recenzentkou paní Hanou Wielgosovou, redaktorkou Knihy Dobrovský.

- Kdy poprvé jste oslovila nakladatele a s jakým výsledkem?

Tištěnou verzi knížek vydávám ve svém nakladatelství, elektronickou verzi mi vydává nakladatelství Martin Koláček. Jiné nakladatelství jsem neoslovovala, nemám k tomu důvod. Propagaci i prodej knih si zajišťuji vlastními silami.

- Zkoušela jste literární soutěže? Co si o nich myslíte?

Literární soutěže jsem se zúčastnila pouze jednou, jednalo se o soutěž, která je součástí Podzimního knižního veletrhu v Havlíčkově Brodě. Účast na dalších soutěžích neplánuji, protože mi většinou nevyhovují jejich podmínky.

- Píšete „na první dobrou“ nebo text musíte vysedět?

S tvorbou textu nemám problém. Základní příběh mám vymyšlený, při psaní pouze doplňuji dějové podrobnosti a návaznosti.

- Jaký to byl pocit, když jste v roce 2017 držela v ruce svoji první knížku? Bylo to splnění snu?

Z mé první knížky jsem samozřejmě měla radost, která ale spíš vycházela z úspěšné realizace tisku. Knížka byla již několik let vydaná ve formě e-knihy.

- Proč jste zvolila autorský pseudonym?

Důvodů bylo víc, ale především to byla snaha oddělit soukromý a pracovní život od života spisovatelského. Svého rozhodnutí nelituji, pseudonym plní

svůj účel.

- V čem vidíte přednost e-knih?

Elektronické knihy považuji za moderní variantu knížek, která je v určitých situacích praktičtější než knihy tištěné.

- Vaše zatím poslední kniha Zámek je vlastně detektivkou či příběhem s tajemnou zápletkou? Lákají vás kriminálky či detektivky? Sledujete je třeba v televizi?

Detektivní příběhy jsem vždy ráda četla, protože je považuji za řešení určitého kvízu. Nemám však ráda násilí, proto dávám přednost mírnějším detektivkám, které se zaměřují na řešení tajenky. Televizi nemáme více než deset let, filmové kanály také nesleduji, ke svému životu to nepotřebuji.

- Zároveň je to i knížka pracující s historickým tématem. Čím vás právě historie, kterou často ve vašich knihách čtenáři nacházejí, láká?

Historie skrývá tajemství, která my již nejsme schopni objasnit. Zároveň nás a náš současný život stále silně ovlivňuje. A právě to, jak dávná historie ovlivňuje naše současné činy, je častým námětem mých knih.

- Dovedete si představit, že byste byla zámeckou paní třeba v 17.století? Případně jaká historická doba by vás nejvíce lákala?

Jsem vděčná za to, že můžu žít v současnosti. Podle mého názoru byl v minulosti život velice náročný. Nelákal by mě ani život zámecké paní v 17.století.

- Hlavními hrdinkami jsou především ženy, je vaše tvorba cíleně zaměřená právě na čtenářky?

Své knihy na nikoho necílím. Hlavními hrdinkami mých knížek jsou ženy, protože se na svět dívám očima ženy. Nedokázala bych psát knihu z pohledu muže.

- Jak moc se promítají do vašich postav autobiografické prvky? Vlastně ing. Terezie Jakoubková, hlavní hrdinka Zámku patří do vaší věkové skupiny, pracuje v bankovníctví, takže nějaké shodné prvky by se asi našly

Ve svých knížkách samozřejmě určité autobiografické prvky používám, ale snažím se, aby to nebylo příliš patrné. Velice často popisuji místa, která znám a která mám ráda. Tak je tomu i v knize Zámek, příběh, který popisuji, je ale fikcí.

- Co patří kromě psaní mezi vaše další zájmy? Cestujete? Máte domácí

mazlíčky?

Mám ráda pěší turistiku, také se věnuji práci na zahradě.

- Co nového v současné době píšete? Na co se můžeme, my čtenáři, těšit?

Momentálně dokončuji svoji sedmou knížku s názvem Divoké rokle a další příběhy. Tentokrát se jedná o soubor tří novel, které spojuje místo, kde se odehrávají, a to tajemné území v podhůří Železných hor. První z novel vychází ze vzpomínek mé babičky a popisuje období okupace. Druhá novela je příběhem studentky, kterou si do svého čela vybral mocný náboženský řád. Třetí novela se opět zabývá temným obdobím okupace, tentokrát z pohledu nacistického velitele zbrojovky, jeho manželky, která je potomkem místního šlechtického rodu, a mladičké komorně.

Tato knížka bude vydána na konci září a představím ji na knižním veletrhu v Havlíčkově Brodě.

Přeji Vám hodně zdaru v životě i tvorbě a hodně spokojených čtenářek a čtenářů.
Václav

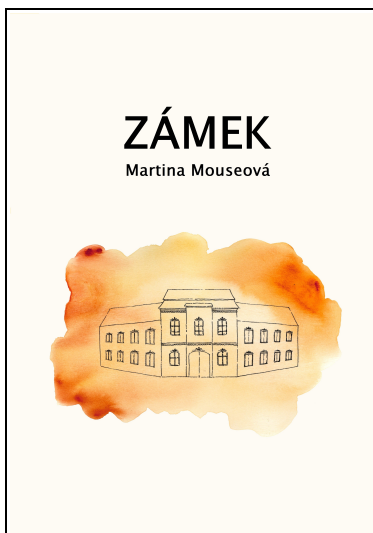
Martina MOUSEOVÁ ZÁMEK

knížka byla vydána v tištěné podobě
v nakladatelství Ing. Martina Myšková

e-kniha, vydána: 2021 v nakl. Martin Koláček - E-knihy jedou

Inženýrka Terezie Jakoubková se po nečekané zprávě z Ameriky, kdy předek Goerge Korinek odkáže jí a její matce nebývalé dědictví (dva milióny amerických dolarů), stává majitelkou zámku. Zdá se, že je to náplast na její životní prohru, kdy ji její bývalý manžel vyměnil za mladou milenkou.

Téměř padesátiletá ambiciózní žena s místem bankovní úřednice pro VIP klienty nerezignuje na život a rozhodne se s nenadálým dědictvím naložit tak, aby jí zajistilo život na úrovni, na jakou byla zvyklá. Až sem by se snad zdálo, že se jedná o červenou knihovnu pro ženy,

ale ...

Zámek s kouzelnou Santiniho kapličkou, vybavený historickým nábytkem, obrazy a knihovnou se nezdá být ani drahý, takže Terezie neváhá a věří, že v zámku vybuduje hotel pro bohatou klientelu.

Na party v souvislosti s koupí zámku pozve dva přátele, Aleše Moudra a Libora Krásu. Přijdou i nezvaní hosté jako manželé Olivie a Erik. A pak se v zahradě objeví tajemná bytost. Že by to byl jen přelud, který vidí pod vlivem alkoholu?

Terezie objeví pomník Vileminy Constanze von Meinstein, dcery majitelů panství, která byla v 17.století obviněna z čarodějnictví a nebyla pohřbena v rodinné hrobce. A druhý den se za pomníkem objevuje vysoká postava oblečená v šedém hábitu opět.

Straší zde nebo je všechno jinak? Terezie se nechce zámku vzdát, i když už tuší, proč byla cena tak zajímavá. Ze zdánlivě idylického příběhu se stává detektivní příběh se vším všudy. Nebudu prozrazovat víc.

Kniha je zajímavou sondou do života ambiciózní cílevědomé ženy, která obstojí v boji za spravedlnost, i když musí podstoupit nečekaná rizika. Dějová linie graduje v závěru. Dokázal bych si představit podle knihy scénář detektivního filmu.

Václav

Zlata ZÁKOUTSKÁ

OSOBNÍ RECEPT NA DOBROU POHODU

Uklidním se v přírodě. Les mě povznáší a vrcholky hor přímo roz jásají. Jdu. Ozdobně zprohýbané misky kontryhelových listů mi nabízejí rosu. Předhánějí se, či kapka bude větší a víc podobná perle.

S chutí posnídám perly. Veverka shodila seménko borové šišky. Snáší se dolů a prudce rotuje. Vrtulka. Na semínka nemám chuť. Nechám ho zapadnout, zakořenit a vyrůst. Procházím špalírem družiček. Jsou štíhlé a pružné. Bílá kůra, zelené listy – veselý strom. Jejich mohutné gardedámy shovívavě pokyvují hlavami. Hluboké vrásky a jizvy po celém těle dávají tušit bouřlivou minulost. Svůj věk tají. Nic už je nemůže překvapit. Jsou sebejistota a moudrost sama. Datel rozehrál kmen buku. Fortissimo. Jaká čest – Hora staccato – jen pro mne! Na kraji lesa zhluboka dýchají modříny. Až k zemi sklánějí zvonečky na niti. Houpají se a voní. Přejí mi veselé vánoční léto a hodně štěstí a zdraví o dovolené. Děkuji a hladím je

úsměvem. Kopec sjíždí k mým nohám a vlídně nastavuje hřbet, aby mě co nejdříve přivítal na vrcholu. Pěšinkový eskalátor. Poslední krok. Posed lovců láká. Polámaný žebřík se skřípavě omlouvá. Nevadí, za to budu jen kousek od nebe. Oblaka plavou, větve se kývají. Zakláním hlavu. Místo mého svátečního spočinutí je v pohybu. Jsem na malé bárce uprostřed nesmírných, modrých vln, jedna pohlcuje druhou. Plavu nebo se vznáším? Roztáčím.

Cítu a lásky jako by rychlým střídáním generací ubývalo. Kéž by to byla jen domněnka ovlivněná a poznamenaná stářím!

Jsem vděčná svým rodičům za lásku, se kterou vytvořili zdravé podhoubí pro růst a život nás, dětí, a za nenásilný vzor, kterým nám byli.

Svým potomkům, vnukům, pravnukům a dalším přeji, aby i oni mohli svým dětem s láskou vyprávět pravdivé zkazky svého dětství a mládí v teple vlídného domova, a hlavně aby jim měli co říct.

Dobrý a smysluplný život všem.

Václav FRANC SVÁTKY OPUŠTĚNÝCH

Borek si čtyři týdny před Vánocemi přečetl, že na Štědrý den opět slouží. Stejně jako poslední roky i letos prožije část vánočních svátků v nemocnici. Borek neprotestoval, nakonec by stejně vyměnil službu kolegům, kteří by jej umluvili. První rok máma Borkovi vyčítala, že ji nechá doma samotnou. Nepřijde ani na bramborový salát, že se dělá s kaprem nadarmo, ale po letech se smířila s vysvětlením, že kolegové mají malé děti a on je sám. Pochopitelně tím nahrál mámě na smeč: „Proč se neoženíš? Proč seš pořád tak sám?“

Borek znal model Vánoc po otcově smrti dost přesně. Snažil se hrát divadlo. Stromeček, svíčky, všechno při starém. Nedokázal žasnout nad opakujícími se dárky, ale máma jej znala příliš dobře, než aby si nevšimla jeho hrané radosti, jeho usouzeného štěstí. Nakonec se vybrečela a ještě více naléhala, aby nezůstával v životě sám.

Štědrý večer v nemocnici probíhal chladně a smutně, ať se personál snažil sebevíc. Dětské oddělení nezvykle ztichlo. Několik dětí každým pohledem připomínalo, že by chtěly být někde zcela jinde.

Práce byla jen výjimečně, zvláště když sloužila zkušená Blažková. Sestra před důchodem měla předurčenou službu stejně jako Borek. O svátcích se stávala přístupnější a dokonce Borkovi sama popřála šťastné a

veselé. Před půlnocí zavolal primář, aby službu konajícímu personálu popřál klidnou službu a Vánoce, ale aby se především přesvědčil, že je všechno v naprostém pořádku.

Když ráno Borek opouštěl nemocnici měl před sebou dva dny volna. Chtěl se podívat domů, ale když otevřel dveře bytu, našel místo mámy vzkaz. Na svátky se přestěhovala k Borkově sestře Ivě. Mezi vnoučaty snad přijde na jiné myšlenky.

Zvedl telefon.

„Ahoj, Ivo,“ poznal sestru podle hlasu.

„Ahoj, brácho,“ vypískla Iva, „tak co služba?“ myslela, že volá z nemocnice.

„No já, ale ... „

„Škoda, že sloužíš. Máma tě čekala, ale nakonec jsme ji přemluvili, ať nesedí doma sama. Kdy končíš?“

„Ještě nevím, asi budu muset vzít službu za kolegu, takže se ukážu snad na Silvestra“ nepřiznal, že volá z bytu o pár bloků dál.

„Tak fajn, brácho, jo a šťastný a veselý,“

Dárek pro mámu nechal ležet na stole. Vracel se zpátky do nemocnice.

„Co ty tady“ divil se kolega Karel.

„Jestli chceš, tak vezmu službu za tebe,“ navrhoval Borek.

„Škoda, žeš to neřekl dřív, mohl jsem už být s dětmi na horách,“ povzdychl si kolega. „Jo abych nezapomněl, mám pro tebe dárek!“

„Co blbneš?“ překvapeně zíral Borek. Dárky na oddělení? Bud' je to fór nebo se budou přetahovat o láhev.

„Ale ne ode mně, nechala to tady pro tebe jedna kočka,“ významně mrknul kolega.

„Kočka? A pro mě?“

„Tak kolem třiceti, jen se nedělej, tichá voda břehy mele,“ podal Borkovi balíček.

„Asi čokoláda“ potěžkal balíček Borek.

„Byla to paní Horská, jak na dvacítku ležet Honzík s tím zánětem mozkových blan,“ přidala se do rozhovoru sestra.

„Horská, Horská,“ listoval Borek v paměti a nerozbalený balíček vložil do skříňky. Vzpomněl si na sympatickou ženu, snad mu nebyla úplně lhostejná, ale natáhl se ve svém inspekčním pokoji a snažil se usnout. Vzpomínal si na případ, kdy se dostal o službě s výjezdem za město. Starý obvodák sušil doma Honzíka s teplotami na Acylpyrinu a čaji s citrónem. Ještě štěstí, že zavolali záchranku. Už tak měl namále.

Přijel tenkrát k Horským. Mladá žena brečela nad nemocným synem a rozpadlým manželství.

„Proč jste ho nepřivezli dřív“ ptal se Borek.

„Nemáme auto,“ vysvětlovala plačící.

„Tak mohl manžel říct sousedům nebo ... “

„Manžel od nás odešel,“ řekla, „jestli se stane něco s Honzíkem, tak zůstanu úplně sama.“ Brečela. „Pane doktore, je to špatné?“

„Bohužel, ano,“ přiznal Borek závažnost situace.

Ten případ byl starý již několik měsíců, i když jej několikrát paní Horská zvala domů, aby se přijel na Honzíka podívat. Z pozvání pochopil, že jí jde o něco víc.

„Ne, já chci pana doktora Šmída,“ domáhala se při dalších návštěvách a Borek marně vysvětloval, že by jí syna zachránil kdokoliv jiný.

„Přijed'te, pane doktore,“ prosila, „syn si vás oblíbil.“

Borka se vzpomínek vysvobodila sestřička: „Pane doktore, další příjem!“

Jediný vánoční dárek pro Borka zůstal ležet ve skřínce.

Nachýlili se Velikonoce a Borek se chtěl aspoň na skok zastavit u sestry. Na dárek pro synovce pochopitelně zapomněl. Vzpomněl na vánoční čokoládu ve skřínce. Ležela tam v lesklém vánočním obalu. Vzal balíček a rozvázal červenou stužku, vedle očekávané čokolády objevil lístek.

„Borku, přeji vám Vánoce plné pohody a děkuji za vše, co jste udělal pro život Honzíka. V nadcházejícím roce Vám přeji hodně zdraví, pohody a elánu do zodpovědné práce. A kdyby vám někdy bylo smutno, můžete u nás kdykoliv zazvonit. Kdykoliv! Eva Horská.“

Když jej Eva uviděla přede dveřmi, vylekala se: „Já ... ale ... vás ...“ koktala.

„Omlouvám se, že jdu až teď, ale já ten vánoční dárek rozbalil ...“ Borek nestačil dopovědět. Vedle Evy se objevil muž v domácím oblečení a trepkách.

„Promiňte,“ pospíchal pryč vstříc novým ztrátám.